

Over Sjældet.

Fortælling af Friedrich. (Fortættelse.)

Men inden han gjærede Hædet fremdeles.

"Hvad der denne Gang mislykkedes, vil ikke slaa fejl næste Gang!" hviskede det i ham.

"Jeg fryder mig ikke om Fremtidens Trubel!" raabte han. "Det har gjort ham overmodig, at han i Kampen med mig fastede mig overende, men han skal blot ikke tro, at jeg derfor frygter ham!"

"Han er en forvoven Karl, gaa af vejen for ham," formanede en ældre Bønde ham.

"Hvorfor? Jeg frygter ham ikke," svarede David. "Men jeg ved forresten ikke, hvor vore Beje skulde krydse hinanden," fortsatte han roligere.

"Jeg gaar ikke op til hans Gaard, og paa Unterburgstejn har han Zutet at gjøre. Mødes vi i Dalen — nu, saa er Vejen bred nok. Jeg søger ingen Strid med ham, og vil han søge saadan med mig, saa faar vi se."

"Hvorfor nærer han et saa heftigt Hjemstads mod Dig?" spurgte Bønden.

"Han har ikke sagt mig det, men jeg kan tænke mig, hvad det er," gav David leende til Svar. "Han har kastet sine Øjne paa Mojd og sandsynligvis troet, at han kun behøvede at vende hjem igjen, saa vilde Oberburgstejneren antro ham sin Datter, fordi han har været i Wien. Men Oberburgstejneren tænker anderledes; han vil ikke have noget fremmed Blod i sine Efterkommere; han mener ogsaa, at min Gaard er noget bedre end Hajbader, som den næste Storm maatte lægge i Ruiner, og dette synes at ærgre Karlen. Mig angaar det ikke, thi jeg gaar min egen Vej, og jeg har saameget at gjøre paa min egen Gaard, at der ikke bliver mig Tid tilovers at se efter, hvad Andre bestiller."

"Hans Venner gave ham Ret, thi saaledes tænkte ogsaa de."

Men Virkningen af den heftige Opbyggelse udeblev ikke hos Hansel.

Han var den følgende Dag nedtrykt. Hvilken Vej skulde han slaa ind paa, for at beskytte sig imod sin Fjendes Indfald? At David ikke vilde opgive Anslaget mod hans Liv, derom var han fuldt og fast forvisset.

Han tænkte paa at gaa op til Oberburgstejneren og sige ham, hvilken Skjænsdigthed, der var bleven begaaet af den, til hvem han vilde give sin Datter; han vilde, at dette vilde oprøre Bønden, thi hvor haard og egenindig end denne var, saa havde han dog en rest af Karakter. Men havde han nu Beviser for, at David havde udstedt Klagen? Turde han forraade, at han havde truffet sammen med Mojd?

Dg om det ogsaa lykkedes ham at overbevise Oberburgstejneren om Davids Brøde, vilde saa dermed hans eget Haab kunne stige?

Alle disse Tanker kastede sig hurtigt om hverandre hos ham. Men et stob uvollkøbt fast. Han kunde aldrig opgive Mojd, han maatte se hende, tale med hende. Men hvorledes skulde han naa hen til hende, uden at David var istand til at opbage hans Vej og belure ham? Noget større Omvej kunde han ikke gjøre, thi længere op paa Vjerget skjød der sig en fjel Klippevej frem, hvor det var umuligt at komme forbi, og forbi Unterburgstejn maatte hans Vej altid gaa.

En Mulighed gaves der vistnok endnu til at naa Oberburgstejn. I Nærheden af denne Gaard var der en Indsenkning i Hjelvet. De nedstrømmende Vandmasser havde, naar det regned, eller naar Sneen smeltede om Foraaret, i Lobet af Aarhundrederne bannet denne Heide. I den laa der lige op til Oberburgstejn store Klippefjeller og Græs, men derpaa kom den glatte, nøgne Hjelvvej lige op til Toppen af Vjerget.

Han kjendte denne Schakt meget nøje. Som Dreng havde han ofte med Hyrdebredene Natret omkøbt opover og arbejdet sig frem gjennem Gruset og Klippeblokkene. Det havde da været ved Sommeren, naar der ikke var Vand i Schakten; om Vinteren derimod, naar Sneen bedækkede Stenene, havde han aldrig forsøgt det. Han vidste ogsaa, at der var Ingen, som havde været der om Vinteren, thi paa denne Tid, naar Sneen laa løst, styrte Lavinerne, som bandede sig deroppe paa de stejle og glatte Hjelvtoppe, sig ned igennem denne Schakt.

Han vilde tilbagevise denne Tanke som udsjældig, men stedsom kom den igjen tilbage. Han kunde jo forsøge derpaa, thi nogen Fare var der for Djebløkket ikke forbundet dermed, saasom Sneen laa fast. Der vilde sikkerlig ikke Unterburgstejneren lure paa ham, thi at han her vilde

vove Opstigningen, det kunde han aldrig formode.

Fra Dalen af kunde han ikke stige op igennem Schakten, thi paa et Sted mandede den ud ved en mere end tyve Fod høj lodret Klippevej. Halvdelen af den til Unterburgstejn førende Vej maatte han derfor stige opad og derpaa gaa langs Vjergkraaningen, indtil han kunde naa Schakten.

Da Aftenen kom, paa hvilken han havde lovet at træffe Mojd, rustede han sig omhyggeligere end forhen til at træde Vejen. Han havde fra Wien medbragt en Revolver, som en Ven havde foræret ham. Denne skal han i Lommen, for ikke, om han traf Unterburgstejneren, at være værgeløs overfor ham.

Men han tog derpaa sin Alpeflot, og med frejdigt Mod forlod han sin Faders Gaard. Uden nogen Befarlighed naaede han frem til Schakten og begyndte i den at arbejde sig opover.

Det var et overmaade vanskeligt Arbejde, og kun langsomt kom han frem, thi Sneen laa højt, og for hvert Skridt maatte han søge sikkert Fodfæste. Uden Alpeflot vilde det neppe have været ham muligt. Mere end en Gang maatte han slaa stille for at samle Kræfter.

Men lykkelig, omend forsinket, naaede han op og ilede hen til Stedet, hvor han traf sin Elskede.

Mojd havde allerede i længere Tid ventet paa ham.

"Jeg begyndte allerede at frygte for, at Du ikke skulde komme idag, — at et Uheld skulde være tilfødt Dig," sagde hun, idet hun sluttede Hansel i sine Arme.

"Jeg er lykkelig!" raabte Hansel, glad over at hans Bøvedepil var lykkedes. "Det var en forfærdelig Vej, — jeg er stegt op igennem Schakten."

"Gjennem Schakten?" gjentog Pigen halvt forskrækket og halvt forbauset, thi dette havde hun dog anset som umuligt.

"Hvorfor?"

"Jeg maatte velge den Vej, thi Unterburgstejneren traagter mig efter Livet," svarede Hansel. Han fortalte derpaa, hvorledes han med Nød og neppe havde undgaaet Bondens Kugle, og hvorledes denne var blegnet, da han uventet den følgende Morgen var traadt ind i Kirken ved hans Side.

"Jesus Maria!" raabte Mojd forskrækket og omslyngede ham fastere. Tanken om den Fare, hvori hendes Elskede havde været, bragte hende til at stjalde.

"Du maa ikke mere komme til mig," fortsatte hun. "Jeg skal taale Alt, men at svære i Frygt for Dit Liv, holder jeg ikke ud."

"Jeg kommer desuagtet, thi jeg holder det ikke ud, naar jeg ikke faar se Dig," sagde Hansel muntert. "Du behøver ikke at være nogen Bekymring; Vejen i Schakten er majsommelig, men næste Gang vil den falde lettere, eftersom jeg har brudt Banen. Der søger David mig ikke. Lad ham nu ligge paa Lur bag en eller anden Klippe. Tiden skal blive ham lang, før han træffer mig."

Mojd kunde ikke komme sig af sin Forfærdelse over, hvad hun havde hørt.

"Hvorfor har Du da ikke anslaget ham?" spurgte hun.

"Kan jeg bevise, at han har studt paa mig?" svarede Hansel. "Jeg ved, at han har gjort det, thi jeg har ingen Fjende foruden ham, som vilde have forøvet en saadan Gjerning; hans Vlegnen i Kirken har desuden givet mig fuld Bevis; men Dommeren vilde ikke være tilfredsstillet dermed. Dg selv om ogsaa dette skulde være ham nok, saa vilde jeg desuagtet ikke gjøre det. Skal jeg forraade, at jeg har truffet sammen med Dig? Din Fader var istand til at holde Dig indelukket baade Dag og Nat og bevogte Dig som en Fange. Folk vilde saa Roget at tale om, og Dit Rygte er mig ligesaa helligt, som et Madonna-billede."

"Hansel, vi maa nu paa længere Tid ikke komme sammen med hinanden," sagde Pigen med næsten lydløs Stemme. "Jeg maa derved give Afkald paa mere end Du, thi jeg har heroppe ikke nogen; men vær for min Skyld uden Bekymring, mit Hjerte tilhører Dig, og der gives ingen Magt i Verden, som vil kunne stille mig fra Dig."

"Dg der gives heller ingen Magt, som skulde være istand til at holde mig tilbage," afbrød Hansel, idet han slyngede begge sine Arme om hende. En Gang om Ugen idemindste maa jeg se Dig. Jeg søler, at der lever en vild Kraft i mig; Du mildner og blødgjør denne, Dit Blik tæmmer den og lader Blodet flyde roligere i mine Aarer. Du giver mig Kraft til mit Arbejde. Ethvert Ord, som Du har talt til mig, gjentager jeg altid og altid; mit Hjerte svulmer, naar jeg ser Oberburgstejn ligge i Solbelysningen, og naar Skyerne indhyller Alt, saa er det mig, som om Natten var kommen over mig. Da omsvæver den Tanke mig, at Du dog har villet have

mig, og mit Hjerte banker, som om det vilde briste! Jeg maa se Dig og tale med Dig, Du er min gode Aand!"

"Jeg vil vedblive at være det," sagde Pigen søgte. "Men Vejen i Schakten er altfor farlig."

"Nu ikke, thi Sneen er fast. Hav for min Skyld ingen Bekymring," sagde Hansel, beroligende sin Elskede. "Hver Lørdag Aften kommer jeg her, men hver Dag sender jeg i Ranten mange Hilsener til Oberburgstejn. Optag dem kun, Mojd, at de ikke kommer i urette Hænder," tilføjede han spøgende.

De Elskende skiltes ad. Redningens faldt Hansel lettere, thi i Alpefloten fandt han en sikker Støtte.

I god Behold naaede han ned i Dalen igjen.

Sjette Kapitel.

Det lakkede mod Enden af Vinteren. Sneen laa fast og nogen vis var ikke falden. I mange Uger steg Hansel hver Lørdags Aften op til Oberburgstejn, og stedsom fik han sig, om han ogsaa ikke forglemt at iagttage den første Forsigtighed.

David havde ikke forandret sin Bestumning; den bejstjægtede ham uophørligt. Møden Nat lurede han bag en Klippe forgjæves paa den Forhadte. Han gjennemgik hele Vjergkraaningens for at finde Spor af hans Fod i Sneen. Han fandt intet, og dog var han fuldt og fast overbevist om, at han fremdeles traf sammen med Mojd.

Under Klippen, hvor de mødtes, anbragte han i Sneen nogle Markter, og derved blev hans Formodning til Bished. Det var ham en Gaade, hvorledes Fremtiden havde kunnet komme derhen. Han gjorde den Jagttagelse, at de af ham uden den Klippe gjorde Markter var uberevte hele Ugen igennem, men regelmæssigt hver Søndags Morgen fandt han dem nedtraadt. Natten til Søndagen traf de altsaa sammen.

Naany gik han en Dag didhen for at finde den Vej, som Hansel havde slaaet ind paa. Han søgte længe forgjæves. Uden Haab om at komme til noget Resultat slog han derpaa ind paa den Vej, som trak sig nedover hans Gjenomgangs Vjergkraaning, og som var optraadt af Sommerhuggerne, som kaldte Træer der i Nærheden. Da opbagede han, at et Spor søgte ud derfra og gik videre hen igennem Sneen og henimod Schakten. Hvad kunde vel Sommerhuggerne have der at bestille? Han fulgte Sporet og fandt en Sti, som i den høje Sne førte lige op i Schakten. Jublende foer han sammen, thi endelig havde han da fundet Fremtidens Spor.

Paa denne Vej havde han ganske vist ikke tænkt, fordi han havde anset den for umuligt at vandre; men for den forvovne Karl syntes den endog ikke at have været vanskelig. Han forsøgte paa at stige et Stykke op igennem den, men han maatte straks afstaa herfra, thi hans ubehjælpelige Stikflæse fandt ned i Sneen og hans Fødder manglede Støttestæder.

Nu kunde da den Forhadte ikke mere undgaa ham; han kjendte hans Vej og vidste, hvilken Nat han betraadte den. Dg intet Sted kunde heller være mere passende for hans mørke Forhadende end denne Schakt. Naar hans Kugle havde strakt Fremtiden til Jorden og han derefter bedækkede Vjerg med Sne, hvem kunde vel saa mistænkte ham for det? Han kom til at ligge der indtil Foraaret, naar det nedstyrtende Vand rev ham med sig ned i Dalen, eller en Lavine begravede ham endnu dybere.

Lørdag Aften, til hvilken Hansel hele Ugen igennem havde glædet sig, var kommen. Vinden havde allerede om Morgenen drejet sig og var gaaret om til Syd. Luften var lummer og Himmelen stuet. Omslaget i Vejret havde gjort Hansel bekymret, men det beroligede ham dog, at der fra Dalen endnu stedsom trak en kjølende Nordenvind, som opretholdt Sneens Fasthed. Han kunde da alligevel vove Opstigningen gjennem Schakten.

Ved den sædvanlige Tid om Aftenen brød han op. Vistnok bemærkede han, at Sneen allerede klumpe sig under hans Trin, men han agtede ikke synderlig derpaa, thi den Elskede maatte han se. Opstigningen i Schakten faldt ham vanskeligere end forhen, Sneen perlede ham ned af Panden. Han kunde næsten have kastet Jakkens af sig, saa varm var han. Var Luften virkelig saa lummer og trykkelige, eller tog han fejl deri? Nogle Gange forekom det ham, som om han under Sneen imellem Klippeblokkene fornam en Rislen, som af Vand, der sildebe nedover; — det kunde ikke være saa! Han gav sig heller ikke Tid til at høre efter; hurtigt ilede han videre.

Lykkelig naaede han op. Luften forekom ham saa varm en lummer Foraarsaften. Nogle Minuter efter var han

hos i Elskede, som allerede ventede paa ham.

"Hansel, er Du stegt op igennem Schakten?" spurgte Mojd.

"Ja vist," gav Hansel muntert til Svar.

"Jeg har været i Angst for Dig, Vejret er slaaet om, og Thauvinden har blæst i hele Dag."

"Den har kun virket meget lidet. Du ser, at jeg uden Uheld er naaet herhid. Endnu er der ingen Fare, Sneen holder endnu."

"Oppe paa Hjelvet ikke," fortsatte Mojd. "Min Fader var igrav oppe i Stoven; der havde Thauvinden allerede herfaldt, og hun sagde, at den allerede idag vilde være i Dalen. Han forstaa sig paa Vejret som Paa. Han tilføjede ogsaa, at Sneen denne Gang vilde gaa meget hurtigere bort end ellers, eftersom Varmen var kommen ovenfra og Jorden ikke havde været tilstrækkelig afkjølet, da den var falden, og den Frost, som senere hen var kommen, ikke havde formaaret at trænge igennem den."

"Jeg er jo her, nu kan Sneen gjerne gaa bort, ned kommer jeg nok igjen," henføjede Hansel muntert.

Han havde saameget at tale med den Elskede om, som han ikke havde set i otte Dage, og Mojd tænkte saa heller ikke mere paa Sne og Thauvind. De sad i Ky for Vinden og mærkede neppe, hvor hylende den foer igennem Dalen og vibende brød sig imod Hjelldanten. Enkelte Regnskure kom indimellem.

Tiden var henfjævet for dem, som en Drøm, — Hansel maatte tænke paa Hjemvejen.

"Gaa ikke ned igennem Schakten igjen," bad Mojd.

"Jeg kommer ad den Vej hurtigt ned igjen til Dalen," gav Hansel til Svar. "Endnu er ingen Fare forhaanden."

"Vælg heller en anden Vej."

"Nej, der hører paa mig ligesom en Anelse om, at Unterburgstejneren ligger paa Lur efter mig," svarede Hansel. "Det var ogsaa en Søndagsnat, da hans Kugle foer gjennem Hatten paa mig. Hvad der skulde true mig i Schakten, skulde være en Lavine, og i denne Nat kommer ingen, dertil ligger Sneen for fast."

"Dg, om den kom?" indfaldt Mojd.

"Tænk ikke derpaa, sagde Hansel, idet han søgte at berolige hende. "Jeg kender nok Redningens, og om jeg styrter udfor, saa falder jeg i Sneen. Om en halv Time, saa er jeg i Sikkerhed."

"Vinden hylter saa højt."

"Lad den hyle, Mojd. Den høres værre heroppe end nede i Dalen. Om otte Dage sees vi igjen, — vent mig kun, jeg finder nok en Vej."

Endnu engang trykkede Hansel den Elskede ind til sig, og derpaa ilede han bort. Han var dog ikke saa ganske let om Hjertet, da han betraadte Schakten. Lydeligt mærkede han Vandet under Sneen, men saameget desto hurtigere ilede han afsted, for ikke at tabe et Minut.

Med angstfuldt bævende Hjerte traadte Pigen i sin Faders Hus og søgte sit Kammer. Det forekom hende, som om Vinden stedsom lod hulkere og uhyggeligere. Hun tænkte ikke paa Svan. Uden at tænke Pys aabnede hun Vinduet, og ligesom en koalm og lummer Luftstrøm blæste hende ind. Vinden var uhyggelig varm. Den laa tungt paa hendes Hjerte, hendes Bryst formaadede neppe at drage Aande. Hun søldede Hænderne, hun vilde bede til den hellige Jomfru at tage hendes Elskede i Beskyttelse, men hun kunde ikke komme sig til at bede, Angsten forvirrede hendes Tanker, der ledsgagede den Elskede Strid for Strid. Endnu kunde han ikke have tilbagelagt Halvdelen af Vejen.

Da fornåm hun pludseligt over sig en torbrende, bragende Rystelse. Med Raab: "Jesus Maria!" styrte hun paa Knae til Jorden.

En dump Bragen trængte fra Dalen op til hende og gav Echo mod Klippevæggen. Hun kjendte denne Lyd altfor godt, — den kom fra en i Schakten nedstyrtende Lavine.

"Jesus Maria!" gjentog hendes Læber endnu engang med svag Kraft, idet hun framspagtig knugede Hænderne ind i hinanden. "Frels ham, hellige Guds Moder, frels ham!" stævne hun, og i sin Angst lovede hun at bringe den hellige Jomfru som Offer det fjæreste, som hun ejede; — det faldt hende ikke tungt at stille sig ved sine længe brune Hættinnger, som hun saa ofte var bleven misundt.

Derpaa faldt hun bevidstløs sammen.

H. J. Paul, President. A. G. Kendall, Kasserer. H. U. Dana, Kasse's Kasse.

Saint Paul National Bank

Efterfølger til Howard County Bank.

St. Paul, Nebraska.

1 Autoriseret Kapital \$200,000.00. 1 Udbetalt Kapital \$50,000.00.

Udfører almindelig Bankforretning. Bæstler udstedes paa alle Europas ledende Pøer Dampskibs-Villetter tilfals, til og fra alle europæiske Punkter. Penges udbetaling paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udbetaling i gode Ræmme en Specialitet.

Dannebrog

Jernvare-Mobel og Seletøjbutif

fører et kompletteret Lager af Menstram, Kaffeovne, Blitstøj, Bindu-Glas, Møbler, Matraser, Senge-Ræder osv.

I Forbindelse hermed drives et Blitkenslagerværksted, hvor Bestillinger af nyt Blitstøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits. Et Udvalg af Rigtigst haves fladigt paa Lager.

Jeg forhandler ogsaa Seletøj og Gøstræde for samme.

Priserne garanteret. Theo. J. Steen.

Udsalg

Melstoffer samt "Feed"

hos M. C. Petersen i Dannebrog.

Paa Lager holdes fremdeles et Udvalg af Patent samt de almindelige Sorter Mel, Mlib, "Shorts" o. s. v.

HVEDE MODTAGES I BYTTE FOR MEL.

Dannebrog Lumber Co., Dannebrog, Nebr.

Har et stort Dplag af alle Slags Bygnings-Materialer samt Fence-Poste, som sælges til

Dagens laveste Priser.

Vi lader os ikke underfølge. Saa Eders Overflag ved andre Haandlende, og I vil finde det til Eders Fordel at se os for I lobe.

M. C. Petersen, Manager.

International Bank, Dannebrog, Nebr.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillæns paa gunstige Betingelser paa fast Gjenom eller personlig Sikkerhed. Bæstler udstedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibs-billetter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

Jernbanetogenes-Tidstabel.

Unin Pacific Jernbanen.

Gr ud Island-Ord-Divisionen.

(Afgangstid fra St. Paul.)

End paa.	8.45 Form.	Perfontog	Nord paa.	6.45 Efterm.
Perfontog	4.00 Efterm.	Gødstog	Gødstog	8.35 Form.
Gødstog	4.10			

* Dette Tog ankommer til Omaha samme Dags Efterm. Kl. 2. 55.

St. Paul — Loup City Divisionen.

St. Paul til Loup City.	6.50 Efterm.	Perfontog	Antkommer fra Loup City	8.40 Form.
Perfontog	9.15 Form.	Gødstog	Gødstog	4.00 Efterm.

Morgentoget fra St. Paul forlader i Grand Island med "The Overland Rider", som ankommer til Omaha Kl. 2.50 Etm. og til Council Bluffs Kl. 3.15 Etm. Korbindelse ha ved med Hurtigt til stilles og indstilles Stæder. Korbindelse med alle Punkter i Veien; Tog skiftes blot een Gang mellem Grand Island og San Francisco.

Priser og anden Oplysning erholdes ved Hørendelse til Agenten i U. S. Depot i St. Paul. Ekstremis-Billetter til alle Pladser i Sydnes jølges efter laest tilstede Læstet.

G. White, Agent i St. Paul.

Burlington & Missouri River Jernbanen.

Est paa.

Perfontog	8.12 Form.	Perfontog	Vest paa.	1.57 Etm.
Gødstog	1.57 Etm.	Gødstog	Gødstog	3.45 Etm.

Perfontogene ankomme til Lincoln Kl. 1.15 Etm., og afgaar fra Lincoln Kl. 1.50 Etm. Antkommer til Omaha ster Kl. 3.30 Etm.

Alle Tog medfører Passagerer. Gjennegeaende Billetter til alle Stæder og over en huer Jernbane sælges.

E. A. Spencer, Agent i St. Paul.

J. P. Noehn,

Howard City Apothek,

holder et almindeligt Lager af Mediciner, Tøjetgjenslænde, Maling, Pøger og Skrivematerialer m. m. — Eaanel Lagers Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig. — Howard City, Nebr. — Posthus: Soclus.